

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **BOLECH IMPEX, spol. s r. o.**, se sídlem Opatov 73, Dušejov, PSČ 588 05, zastoupeného Ing. Tamarou Štěřbovou, daňovou poradkyní se sídlem Uherské Hradiště, V Teničkách 614, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Kraj Vysočina**, se sídlem Jihlava, Tolstého 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2013, č. j. 1323452/13/2901-24801-608033,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 31. 12. 2010 obdržel Finanční úřad v Jihlavě (právní předchůdce žalovaného – viz zákon č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů; výrazy „žalovaný“ či „správce daně“ označují v tomto rozsudku jak původní, tak nástupnický orgán finanční správy, dle kontextu dané věty) podání žalobce ze dne 20. 12. 2010 označené

jako „*Žádost o prominutí daňového penále a úroku z prodlení*“. Žalobce jím požádal o prominutí uvedeného příslušenství předepsaného mu v období od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2010.

[2] Rozhodnutím ze dne 6. 6. 2011, č. j. 162501/11/314911608033, žalovaný částečně prominul žalobci příslušenství daně z příjmu právnických osob – daňové penále za zdaňovací období let 2000, 2001, 2003, 2005 a 2006 a úrok z prodlení za zdaňovací období let 2006 a 2007. Z celkové částky 163 815 Kč žalobci prominul 33 228 Kč. Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2011, č. j. 162574/11/314912700951, pak žalovaný částečně prominul žalobci příslušenství daně z příjmu právnických osob vybírané srážkou dle zvláštní sazby – daňové penále za zdaňovací období od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2001. Z celkové částky 79 511 Kč žalobci prominul 15 903 Kč. Částečné splnění zákonné podmínky spočívající v odstranění tvrdosti zákona žalovaný v obou případech shledal v tom, že žalobce neměl ke dni zpracování žádosti žádné nedoplatky u územních finančních a celních orgánů. Přihlédl též k tomu, že zjištěné důvody vyměření daně nemají charakter zatajení skutečností daňovým subjektem.

[3] Žalobce podal správní žalobu, na jejímž základě Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 7. 2013, č. j. 29 Af 110/2011-35, obě napadená rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že se žalovaný nezabýval veškerými skutečnostmi, které žalobce uvedl v žádosti o prominutí daňového příslušenství. Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2011 pak poukázal též na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2011, č. j. 29 Ca 223/2009-42, jímž byl z důvodu prekluze zrušen platební výměr ze dne 11. 5. 2009, č. j. 98263/09/314912700951, na penále za opožděné placení daně z příjmu právnických osob vybírané srážkou dle zvláštní sazby za zdaňovací období od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2001.

[4] Žalovaný tedy o žádosti žalobce o prominutí příslušenství rozhodl znovu, a to v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 3. 10. 2013, jímž žalobci částečně prominul příslušenství daně z příjmu právnických osob – daňové penále za zdaňovací období let 2000, 2001, 2003, 2005 a 2006 a úrok z prodlení za zdaňovací období let 2006 a 2007. Z celkové částky 163 815 Kč žalobci prominul 33 228 Kč.

[5] V odůvodnění v první řadě uvedl, že část žádosti týkající se příslušenství daně z příjmu právnických osob vybírané srážkou dle zvláštní sazby je předmětem jiného řízení. K věci samé pak konstatoval, že přípisem ze dne 30. 4. 2010 žalobci sdělil svůj negativní závěr ohledně žalobcem namítané neplatnosti rozhodnutí, jimiž byly žalobci sdělovány úroky z prodlení a penále. Dále uvedl, že při posuzování žádosti postupoval podle Pokynu D-330 zabezpečujícím jednotné a objektivizované rozhodování. Tvrdost zákona nemohla být shledána v tvrzení žalobce, že příslušenství bylo předepsáno v rozporu se zákonem. Takové skutečnosti měl žalobce uplatnit v jiných, opravných řízeních. Důvodem pro prominutí příslušenství pak nebylo ani tvrzení žalobce o naplnění podmínek pro přezkoumání samotných daňových povinností. Žalovaný při částečném vyhovění žádosti přihlédl ke stavu osobních daňových účtů žalobce (bezdlužnost ke dni zpracování žádosti) a dále k tomu, že zjištěné důvody vyměření daní, k nimž se váže příslušenství, neměly charakter zatajení skutečností žalobcem. Shledal tak částečné naplnění důvodu tvrdosti dle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Výše prominutého

příslušenství ve výši 20,28 % odpovídá podmínkám požadovaným Ministerstvem financí v Pokynu D-330.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[6] Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že po zrušení prvotního rozhodnutí o žádosti soudem žalovaný prominul příslušenství v původní výši, aniž by se přitom vypořádal se všemi skutečnostmi namítanými žalobcem. Žalovaný je povinen zohlednit veškeré důvody uplatněné v žádosti a případně sdělit, z jakého důvodu k nim nepřihlédl. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává záruku, že se při jeho vydání neuplatnila libovůle. Žalovaný se opětovně nevypořádal s tvrzením, zda je spravedlivé požadovat úhradu penále z dodatečně doměřené daně po prekluzi, při nesprávném posouzení věci správním orgánem a na základě nezákonně vedeného řízení.

[7] Žalobce učinil chybu, když uvěřil tvrzením pracovníků finančního úřadu, které mu samy sestavily text odvolání proti doměření daně z příjmů právnických osob, a ujistily ho, že odvolací orgán platební výměry zruší. Chybná byla též jeho důvěra v odstranění nesprávnosti v přezkumném řízení. Chybou bylo i nepodání žalob proti rozhodnutím o odvoláních. Tyto závažné skutečnosti měl ovšem žalovaný zohlednit při rozhodování o žalobcově žádosti o prominutí příslušenství.

[8] Žalobce uhradil daň, která mu neměla být dodatečně vyměřena, jak z důvodu chybného věcného posouzení, vad řízení, tak i z důvodu prekluze práva správce daně daň vyměřit. Názor žalobce o doměření daní po prekluzi podporují i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Když žalobce zjistil, že správce daně svůj exces nenapraví, pokusil se o povolení přezkumu rozhodnutí, nebyl však úspěšný. Soudy nedaly žalovanému za pravdu, že dodatečné vyměření daní bylo v souladu s právními předpisy, pouze odmítly soudní přezkum rozhodnutí o nepovolení přezkoumání pravomocných daňových rozhodnutí.

[9] Žalovaný je povinen zohlednit veškeré okolnosti případu. V daném případě tak měl přihlédnout též k fatální chybě svých pracovníků. Pokud žalovaný donutil žalobce zaplatit nezákonně doměřené daně, měl by upustit od předepsání příslušenství, nebo řádně uvést, proč pomíjí nestandardní postupy svých pracovníků a negativní důsledky svých nezákonných postupů zcela přičítá k tíži žalobce.

[10] Žalovaný neuvedl jediný konkrétní důvod, pro nějž nepovažuje žalobcovy konkrétní situace za zvláštní, přestože mu krajský soud ve zrušujícím rozsudku nařídil zabývat se všemi důvody žádosti. Za svou důvěřivost v profesionalitu pracovníků správce daně byl přitom žalobce potrestán sporným doměřením daní. Byla mu odňata část majetku, aniž by byl připuštěn přezkum daňových rozhodnutí, a aniž by se dozvěděl, jak byly hodnoceny jeho návrhy a důkazy. Při posuzování žádosti o prominutí příslušenství byl žalovaný povinen zohlednit i postup, jakým došlo k doměření daní.

[11] Žalovaný rovněž nepřihlédl k dalším skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce dané Pokynem D-330 či předchozím pokynem 159/2007 DS. nebyl tak např. zohledněn značný

časový odstup (3 roky a více) od původního data splatnosti, skutečnost, že se jednalo o první daňovou sankci, navíc se spornou zákonností.

[12] Žalobce plní řádně a včas své daňové povinnosti. Do svízelné situace se dostal kvůli pracovním správcem daně. Je nemorální požadovat příslušenství z nezákonně doměřených daní. Pouhé částečné prominutí bylo vůči žalobci více než tvrdé.

[13] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[14] Ve vyjádření k žalobě žalovaný především zrekapituloval průběh řízení o žalobcově žádosti. Dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že se vypořádal se všemi důvody uplatněnými žalobcem, rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné. Na vyhovění žádosti o prominutí daně dle § 55a zákona o správě daní a poplatků (v daném případě ve spojení s § 264 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů), není právní nárok. Rozhodnutí je vydáváno na základě správního uvážení. Prostor správního orgánu pro toto uvážení má své limity dané zákonem či správní praxí. Z uvedené povahy rozhodnutí též plyne omezený rozsah soudního přezkumu.

[15] K jednotlivým žalobním bodům žalovaný uvedl, že v dřívějších daňových řízeních žalobce buď neunesl důkazní břemeno, nebo neuplatnil svoje procesní práva (nepodal opravné prostředky). Přičítá-li nyní žalobce svoji situaci pochybením pracovníků správcem daně, je jeho tvrzení nejen subjektivní, ale zejména nepravdivé, založené na překroucených informacích a nemající oporu ve faktickém stavu.

[16] Při rozhodování o žádosti žalovaný vycházel zvláště z důvodů uplatněných žalobcem. Současně postupoval podle Pokynu D-330, v němž žalobcem v žalobě zmiňovaný důvod „*zohlednění značného časového posunu od původního data splatnosti*“ není uveden. Ostatně ho neuplatnil žalobce v žádosti. Podle dřívějšího Pokynu DS-159 žalovaný postupovat nemohl, neboť byl zrušen ke dni 31. 5. 2008.

[17] Tvrdil-li žalobce, že řádně a včas plní své daňové povinnosti, jedná se o nepravdivé tvrzení. Správce daně byl nucen vydat i jiné platební výměry na příslušenství, než které byly předmětem dané žádosti, např. platební výměry na úrok z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2010 či květen 2012.

[18] V případě žalobce není dalších objektivních důvodů (sociálních či ekonomických), které by opodstatňovaly další snížení či úplnou eliminaci předmětného příslušenství.

[19] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

[20] V replice ze dne 24. 4. 2014 k vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že žalovaný nezdůvodnil, proč vydal obsahově naprosto stejné rozhodnutí, přestože mu soud uložil, aby

zohlednil všechny žalobcem namítané okolnosti. Žalovaný měl žádost posoudit nejen ve světle Pokynu D-330, ale měl zohlednit též mimořádnou situaci, do níž žalobce sám vmanipuloval. Žalovaný popřel s tím související tvrzení žalobce, pročež je třeba svědecky vyslechnout pracovnice správce daně, které se na žalobcově situaci podílely. Žalovaný se nevypořádal s faktem, že daň byla vyměřena po prekluzi práva daň vyměřit, ani neuvedl, proč jej nezohlednil. Jako důvod prominutí pouze nevýznamné části předepsaného příslušenství žalovaný poukázal na špatnou platební morálku žalobce u dvou platebních výměrů. Toto odůvodnění však mělo být součástí rozhodnutí. Tvrzení o špatné platební morálce žalobce je navíc zcela účelové. V jednom případě se jednalo o úrok ve výši 263 Kč za jeden den prodlení, které bylo způsobeno pozdějším připsáním platby na účet. Ve druhém případě šlo o úrok ve výši 769 Kč, důvodem zpoždění bylo opožděné inkaso pohledávek, ovšem platba byla uhrazena v nejkratším možném termínu. Byly to tedy zcela bagatelní částky, které ve vztahu k důvodům prominutí nemohou obstát. Žalovaný též ve vyjádření opomněl odkázat na rozsudky, jimiž byla jeho rozhodnutí zrušena (sp. zn. 29 Af 110/2011, sp. zn. 9 Afs 1/2011). Nelze tedy tvrdit, že jeho postupy vůči žalobci jsou bezvadné. Žalobce uznal, že byl naivní, nyní je však za svou víru ve spravedlivý postup státních orgánů trestán podruhé.

V. Posouzení věci soudem

[21] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[22] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného o jeho žádosti o prominutí daňového příslušenství dle § 55a zákona o správě daní a poplatků. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007-106, ve věci „*REPOS – Montáže, s. r. o.*“, publ. pod č. 2066/2010 Sb. NSS, či ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ve věci „*DRILLTEC INTERNATIONAL LIMITED*“; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), rozhodnutí správce daně vydané podle § 55a zákona o správě daní a poplatků, je přezkoumatelné ve správním soudnictví, ačkoliv zde není veřejné subjektivní právo daňového dlužníka na poskytnutí daňové úlevy ve formě „prominutí daně“. Správní soud pak při přezkoumávání takového rozhodnutí o prominutí daně, které vychází toliko ze správního uvážení rozhodujícího orgánu, zkoumá, zda bylo vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního daňového práva s vyloučením případné svévole rozhodujícího orgánu. Rozhodnutí o prominutí daně musí být řádně odůvodněno (přestože zákonná úprava je v tomto ohledu mírnější – viz § 55a odst. 4 zákona o správě daní a poplatků). Z odůvodnění zamítavého rozhodnutí o žádosti o prominutí daně musí být zřejmé, jak o věci rozhodující orgán uvážil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, a proč považuje důvody žádosti o prominutí daně za liché, mylné nebo vyvrácené. Není-li tomu tak, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[23] Právě z důvodu nepřezkoumatelnosti zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 7. 2013, č. j. 29 Af 110/2011-35, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného týkající se jeho žádosti o prominutí daňového příslušenství. Nyní žalobou napadené rozhodnutí však již v tomto ohledu ob stojí.

[24] Jak plyne z daňového spisu, v *Žádosti o prominutí daňového penále a úroku z prodlení* ze dne 20. 12. 2010, která byla žalovanému doručena dne 31. 12. 2010, žalobce uvedl čtyři okruhy důvodů. *Zaprvé* konstatoval, že dne 4. 3. 2010 podal návrh na vyslovení neplatnosti rozhodnutí, kterým mu bylo sděleno daňové penále a úroky z prodlení za uvedené období. O tomto podání nebylo dosud rozhodnuto. *Zadruhé* vyslovil přesvědčení, že daňové penále i úroky z prodlení mu byly předepsány v rozporu se zákonem. Veškeré příslušenství se váže k dodatečným platebním výměrům k dani z příjmů právnických osob a srážkové dani vztahující se k roku 2001. Bylo chybou žalobce, že proti těmto dodatečným platebním výměrům nepodal žaloby a uvěřil pracovním žalovaného, že daň doměřit musí, ale odvolací orgán dodatečné platební výměry nepochybně zruší. K tomu však nedošlo a nebylo povoleno ani jejich přezkoumání. *Zatřetí* byly dle žalobce dány podmínky pro povolení přezkoumání daňových rozhodnutí. Přezkoumáním mohlo být postaveno najisto, že správní orgán nepochybil, to se však nestalo. Správní orgány tuto možnost odmítly, aniž by své rozhodnutí řádně odůvodnily. Žalobce byl zkrácen jak na svém právu vyměření daně ve správné výši, tak na svém právu na řádné projednání své věci v rámci spravedlivého procesu vedeném o žádosti o přezkoumání daňových rozhodnutí. *Začtvrté* je dle názoru žalobce velmi spornou zákonnost předpisu penále a úroků z prodlení, přičemž do obtížné situace se žalobce dostal na základě neprofesionálního přístupu pracovníků správního orgánu. Byly tak splněny podmínky pro prominutí daňového penále a úroků z prodlení předepsaného uvedenými platebními výměry.

[25] Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný z žalobcovy žádosti izoloval taktéž čtyři okruhy důvodů, totožné s důvody skutečně žalobcem uplatněnými. Těmito se pak žalovaný jednotlivě dostatečným způsobem zabýval.

[26] Pokud jde o první okruh, žalovaný uvedl, že žalobcův návrh na vyslovení neplatnosti rozhodnutí o sdělení daňového příslušenství byl posouzen a závěry byly žalobci sděleny písemností ze dne 30. 4. 2010, č. j. 90688/10/314911608033. Bylo ověřeno, že napadené platební výměry obsahují veškeré základní náležitosti a zákonné předpoklady pro ověření jejich neplatnosti dle § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků tak nebyly splněny.

[27] Vypořádání prvního okruhu soud považuje za logické, obsahově zcela dostačující a souladné se zákonem.

[28] K druhému okruhu žalovaný konstatoval, že nezákonnosti předchozího procesního postupu nemohly být zohledněny jako tvrdost zákona. Případná nezákonnost rozhodnutí musí být napravena v rámci jiného řízení. Správnost postupu žalovaného však byla potvrzena rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 7. 8. 2007, č. j. 39/16828/2007-393, jímž nebylo povoleno přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (odvolacího orgánu) ze dne 10. 10. 2005, č. j. 5455/04/FŘ120. Správnost postupu potvrdil i Nejvyšší správní soud (sp. zn. 1 Afs 149/2008).

[29] Zde je nutno uvést, že vypořádání druhého okruhu mohlo být ze strany žalovaného obsažnější, přesto je však soud zhodnotil jako dostačující. Jak naznačeno již výše, žalobou napadené rozhodnutí se týkalo pouze té části žalobcovy žádosti ohledně žalobcova příslušenství vztahujícího se k dani z příjmů právnických osob (za zdaňovací období 2000, 2001, 2003, 2005, 2006 a 2007). Naopak v rozsahu k příslušenství vztahujícího se k dani z příjmů právnických osob vybírané srážkou dle zvláštní sazby byla žalobcova žádost

o prominutí předmětem jiného řízení [lze doplnit, že zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 8. 2011, č. j. 29 Ca 223/2009-42, zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 9. 9. 2009, č. j. 13995/09-1200-700346, jakož i jemu předcházející rozhodnutí Finančního úřadu v Jihlavě ze dne 11. 5. 2009, č. j. 98263/09/314912700951 – platební výměr na penále za opožděné placení daně z příjmů právnických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby za zdaňovací období od 1. 1. 2001 do 31. 1. 2001 v částce 79 511 Kč; soud shledal, že došlo k prekluzi práva správce daně toto penále předepsat].

[30] Žalobce v žádosti výslovně uvedl dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001. Žalovaný tudíž nepochybil, pokud v napadeném rozhodnutí popsal „právní osud“ tohoto dodatečného platebního výměru. Jeho úvaha, že cestou k nápravě nezákonností při vyměření daně jsou především příslušné opravné prostředky a nikoli žádost o prominutí souvisejícího příslušenství, je logická a správná. Odvolací orgán na základě odvolání dodatečný platební výměr změnil v neprospěch žalobce, ministerstvo poté nepovolilo přezkum tohoto rozhodnutí. Žalovaný se však dopustil jisté nepřesnosti. Jeho postup nebyl schválen Nejvyšším správním soudem, neboť ten pouze potvrdil závěr Městského soudu v Praze, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přezkum nepodléhá soudní diskreci. Bylo na vůli žalobce, zda proti rozhodnutí odvolacího orgánu (Finančního ředitelství v Brně) podá správní žalobu, tak však neučinil.

[31] Navrhl-li žalobce v této souvislosti svědecký výslech tehdejších pracovníků žalovaného, nebylo soudu zřejmé, jakou informaci by takový důkaz mohl v nyní projednávané věci přinést, pročez jej pro nadbytečnost neprovedl. Odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru žalobce podal, nepodání správní žaloby bylo projevem jeho svobodné vůle.

[32] Zároveň je nutno k žalobním námitkám podotknout, že z údajů plynoucích z výše citovaných rozhodnutí lze jednoznačně dovodit, že předmětná daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 byla doměřena před uplynutím prekluzivní lhůty (tento závěr se týká i dodatečného platebního výměru na daň z příjmů právnických osob vybírané srážkou dle zvláštní sazby za totéž zdaňovací období). Správce daně dne 13. 11. 2003 zahájil u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2000 (od 10. 3. do 31. 12.) a roku 2001 a daně z přidané hodnoty za rok 2000 (10. až 12. měsíc) a za rok 2001. Na základě provedené kontroly vydal správce daně dne 20. 5. 2004 pod č. j. 75397/04/314911/6184 dodatečný platební výměr. Tento platební výměr byl následně k odvolání žalobce změněn rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 10. 10. 2005, č. j. 5455/04/FŘ/120, které nabylo právní moci dne 14. 10. 2005. Právo správce daně na pravomocné vyměření předmětné daně nebylo prekludováno, neboť běh prekluzivní lhůty byl přerušen úkonem ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků – zahájením daňové kontroly.

[33] Co se týče třetího okruhu, žalovaný odkázal na odůvodnění týkající se již druhého okruhu, správnost postupu správce daně při vyměření samotné daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 byla potvrzena rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 7. 8. 2007, č. j. 39/16828/2007-393, jímž nebylo povoleno přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (odvolacího orgánu) ze dne 10. 10. 2005, č. j. 5455/04/FŘ/120.

[34] Vypořádání třetího okruhu soud považuje za logické, obsahově zcela dostačující a souladné se zákonem. Žalobce v žádosti uvedl, že dodatečný platební výměr a následné rozhodnutí odvolacího orgánu mělo být přezkoumáno. Splnění podmínek pro povolení přezkumu však zkoumal k tomu příslušný orgán (Ministerstvo financí), který dospěl k opačnému závěru než žalobce. Žádost o prominutí penále nenahrazuje opravný prostředek proti rozhodnutí ministerstva o zamítnutí návrhu na přezkum.

[35] Pokud jde o čtvrtý okruh, ani v jeho vypořádání žalovaným soud neshledal pochybení. Žalovaný správně konstatoval, že žalobce neuvedl žádné důkazy svědčící o jím namítané nezákonnosti předpisu daňového příslušenství. Současně žalovaný odkázal na odůvodnění druhého okruhu. Zde je nutno uvést, že ani v žalobě žalobce neupřesnil důvody, pro něž by měly být příslušné platební výměry na daňové příslušenství nezákonnými. Zároveň žalobce ani neuvedl, zda se proti některému z nich procesně bránil. Z údajů uvedených v napadeném rozhodnutí je nicméně zcela zjevné, že u žádného z těchto platebních výměrů neuplynula šestiletá prekluzivní lhůta k předepsání příslušenství. Stejně tak (jak uvedeno již výše) nebylo prekludováno ani právo správce daně na vyměření jednotlivých daňových povinností, a to ani ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2001, na něž žalobce výslovně poukazoval.

[36] U všech okruhů žalovaný shodně uvedl, že jednotlivá tvrzení žalobce nenaplňují zákonný důvod tvrdosti, kterou by bylo třeba odstranit, a současně nezpůsobují tak zvláštní situaci žalobce, že by se žalovaný musel odklonit od podmínek stanovených v Pokynu D-330. K tomuto závěru v zásadě není co dodat, soud se s ním plně ztotožnil.

[37] Tím žalovaný vyčerpal důvody uvedené v žalobcově žádosti, ze své úřední povinnosti pak, stejně jako již při prvním rozhodování o žádosti, shledal důvody (aktuální bezdlužnost, charakter kontrolních zjištění) opodstatňující částečné prominutí předmětného daňového příslušenství. Jestliže míru tohoto prominutí žalovaný stanovil ve výši 20,28 %, nemá soud žádný důvod, aby v této správní úvaze spatřoval libovůli žalovaného. Nezákonnost ovšem nelze spatřovat ani v tom, že výsledek opakovaného rozhodnutí je stejný jako při prvotním rozhodnutí, neboť skutkové okolnosti v zásadě zůstaly shodné, nyní ovšem žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil. Tím zcela vyhověl výtce, kterou zdejší soud vznesl ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 29 Af 110/2011.

[38] K jednotlivým žalobním tvrzením pak lze ještě dodat, že žalobce neprokázal nezákonnost doměření daně, nelze tedy dospět k závěru o nemorálnosti požadování příslušenství za její pozdní úhradu.

[39] Soud se též ztotožnil se žalovaným v tom, že ve věci již nebylo možno používat zrušený Pokyn DS-159/2007. Žalovaný správně postupoval dle Pokynu D-330, zmírňující okolnosti spočívající v časovém posunu od původního data splatnosti, či v tom, že se jedná o první daňovou sankci, v něm nejsou uvedeny, resp. i kdyby se v něm v takto zjednodušené formě nalézaly, nebyly by v daném případě aplikovatelné zejména vzhledem k počtu rozhodnutí o předepsání příslušenství.

[40] Polemizoval-li pak žalovaný ve vyjádření k žalobě s tvrzením žalobce, že řádně a včas plní své daňové povinnosti, nutno uvést, že jím poukazované dva příklady jsou vsutku spíše

marginálního charakteru (byť z čistě formálního hlediska potvrzují závěr žalovaného). Nicméně pro věc je podstatné, že se tyto skutečnosti nijak neprojeví v rozhodnutí o žádosti.

VI. Závěr a náklady řízení

[41] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[42] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. prosince 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu